

The book cover features a surreal, painterly background. A large, dark bird with a long, sharp beak is in the foreground, its head turned towards the right. In the background, a lighthouse with a black and white striped tower stands on a grassy field. Below the lighthouse, a long bridge with many pillars extends across a body of water. The sky is a mix of dark, swirling colors like blue, purple, and green, with a rainbow visible in the upper left. The title 'ÖLANDSBROTTE' is at the top in a simple, white, sans-serif font. The author's name 'JOHANNA MO' is in the center in a large, bold, white, sans-serif font. The word 'BROTTSJÖN' is at the bottom in a similar white, sans-serif font. The publisher's name 'Romanus & Selling' is in the bottom right corner in a smaller, white, sans-serif font.

ÖLANDSBROTTE

JOHANNA
MO
BROTTSJÖN

Romanus & Selling

JOHANNA MO

Brottsjön

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV JOHANNA MO
PÅ ROMANUS & SELLING

Nattsångaren (2020)

Skuggliljan (2021)

Mittlandet (2022)

Darrgräset (2023)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89501-23-2

Copyright © Johanna Mo 2024

enligt avtal med Ahlander Agency AB

Omslag: Maria Sundberg

Tryck: ScandBook, EU 2024

Den sista dagen

I den välvda öppningen till vardagsrummet stannar han till. Birgitta sitter i läsfåtöljen – den stora, blommiga hon klickade hem på en nätauktion. Benen är uppdragna under kroppen och ögonen sveper över boksidorna. Just nu är hon inne på historiska biografier. Boken om Selma Lagerlöf var en present från honom, och när den är utläst kommer hon att vilja diskutera den. I säkert en minut står han och betraktar henne innan hon märker att han är där. Hon lyfter ansiktet, samtidigt som hon för handen mot boken och byter sida.

”Vill du något?”

”Bara tala om hur vacker du är.”

Hon ler snabbt och återvänder till läsningen. Han tvekar innan han fortsätter.

”Jag tänker ta en kvällspromenad. Ska du med?”

Birgitta vrider handen och tittar på armbandsuret.

”Klockan är ju över tio? Jag funderar snarare på att gå och lägga mig. Det har varit en lång dag. Dessutom kan vi knappast lämna Penny.”

”Nej, det är klart”, säger han. ”Men då går jag själv. Och du behöver inte sitta uppe och vänta på mig.”

Ja, det har varit en lång dag. Huvudet är inte riktigt med

honom och han skäms. Varför frågade han om Birgitta skulle med? Även om de håller sig inom byn kan de inte lämna barnbarnet. Penny är bara två och ett halvt, och om hon vaknade och upptäckte att hon var ensam skulle hon bli livrädd. Kanske råka skada sig. Tanken i sig räcker för att väcka obehag.

Hans fru lutar en aning på huvudet. I blicken finns ingen förebråelse, enbart omtanke.

”Ska du verkligen ge dig ut vid den här tiden?” frågar hon.

Solen gick visserligen ner för över en halvtimme sedan, men det är först efter en dryg timme som mörkret vinner helt.

”Jag kan ta med ficklampan”, säger han.

Birgitta nickar åt honom och försvinner in i boken igen. I ett par sekunder dröjer han sig kvar, tänker att han vill dela allt som har hänt under dagen – men han vet inte var han skulle börja. Nej, det han behöver nu är promenaden. Att rensa huvudet. Fatta beslut. De kan prata imorgon.

Han går ut till hallen och drar på sig gympaskorna, men struntar i ficklampan. Byn har gatlyktor och det blir aldrig kolmörkt här.

Han kliver ut på trappan och fyller lungorna med den ljumma juliluften. Doften av tång och salt. Det blåser, bruset från havet är det tydligaste ljudet. De är så nära naturen. Att lämna Lindsdal och skaffa huset i Össby på sydöstra Öland har gjort pensionärslivet uthärdligt.

Utanför den lilla grinden stannar han till igen. Han vrider huvudet in mot byn, men han är inte sugen på att gå åt det hållet. Lockelsen från havet är för stark, så han styr stegen ditåt istället. Havet brukar hjälpa honom att sortera tankarna. Snart har han passerat den sista gatlyktan, och asfalten under fötterna ersätts av grus och gräs.

Ett knastrande ljud får honom att vända sig om, men det är ingen där. Han tvivlar på att någon av grannarna är ute så här

sent. Antagligen var det bara ett djur. Eller möjligen vinden. Blåsten ökade så fort han lämnade de skyddande husväggarna.

Kanske borde han ha tagit ficklampan ändå. Omgivningen är full av skuggor. Han skjuter undan ängsligheten och följer stigen genom det höga gräset. Den är fortfarande enkel att urskilja. Han svänger av ner på stranden där Penny älskar att bada. Tidigare hade de bara en trädgård och en gunga. Nu har de både hav och Alvaret på gångavstånd.

Någon meter från strandkanten stannar han och tittar ut över Östersjön. Vinden dånar. Det måste vara rätt många sekundmeter där ute. En våg rullar in och när den bryts bildas vitt skum. En brottsjö.

Ett nytt och skarpare knaster får honom att återigen vända sig om, men han ser inget den här gången heller. Ängsligheten är ny för honom. Alldeles för mycket tid ägnas åt grubblerier nu när han inte jobbar, och det finns en rastlöshet i kroppen som han inte lyckas bli av med.

Han blundar och lyssnar till vågornas muller. Något får honom att öppna ögonen. Nästan rakt framför honom stört-dyker en fiskmås mot vattenytan. Den är förföljd av en mörk och falkliknande skepnad. Måsen, som har en fisk i näbben, tvärvänder uppåt. Förföljaren är en labb. En kustlabb måste det vara. Fiskmåsen försöker förgäves behålla sitt byte, men labben är så tätt inpå att måsen tvingas släppa. Fisken faller mot ytan och labben dyker efter den.

Synen ligger kvar i honom efter att båda fåglarna har försvunnit. Han har aldrig sett det på så nära håll tidigare. Kustlabbens attack var så aggressiv och samtidigt återhållen i sin precision. Naturens ordning. Vissa saker är svåra att ändra på. Han har försökt, men det går inte längre och han måste ta konsekvenserna av det. Berätta hela sanningen. Först för Birgitta, och sedan för Hanna.

Han är på väg att vända sig om när ett kraftigt slag träffar honom i huvudet. Raklång trillar han ut mot vattnet. En våg rullar in över honom. Vattnet är iskallt. Han häver sig runt och grymtar till av smärtan. Ögonen är grumliga av vatten och illamående och han ser ansiktet först när det är alldeles intill. Vreden och hatet gör det förvridet och fult. Han vill slå bort, resa sig, men kroppen lyder inte.

Jag borde ha stannat hemma, tänker han, när händerna sluter sig om hans hals.

ONSDAG 21 JULI

Kapitel I

Hanna Duncker slet tygpåsen ur cykelkorgen och skyndade fram till Isak som kämpade med att hålla sin cykel upprätt. Hedvig hade precis fått syn på kossorna som rörde sig fritt längs den steniga stranden nedanför Sandby borg.

”Muuu!” skrek hon och dunsade upp och ner i cykelbarnstolen.

Mu var ett av fem ord i hennes än så länge begränsade ordförråd. Övriga var mamma, pappa, lys och aje. Det sistnämnda användes för allt hon ogillade. Hanna hjälpte till att hålla i cykeln medan Isak knäppte loss deras dotter och lyfte ur henne.

”Aje”, sa Hedvig och tryckte händerna mot Isaks bröst.

Helt klart ville hon bli nersläppt på marken. Isak gjorde ett halvhjärtat försök att övertala henne att de skulle ta sig till vattnet fortare om han fick bära, men lät henne sedan få sin vilja igenom.

”Det går bättre och bättre”, sa Hanna och skakade skratande på huvudet. ”Du höll emot i hela tre sekunder.”

Vid flera tillfällen hade de skämtat om att Hedvig skulle bli bortskämd. Bortskämd och lång. Isak var strax över en och nittio och själv var hon en och åttiofem. Isak var tvungen att fälla överkroppen i nästan nittiogradig vinkel för att kunna

hålla Hedvig i båda händerna. Om en månad skulle hon fylla ett, men hon kunde ännu inte gå själv.

”Muuu!” skrek Hedvig igen och drog i händerna för att ta sig framåt snabbare.

Korna lockade uppenbarligen mer än att plaska i vatten.

”Tänk på din stackars pappas rygg”, protesterade Isak och vände sig mot Hanna som återigen skrattade åt honom.

”Medlidande får du fiska efter någon annanstans.”

Hanna samlade ihop deras saker. Efter ett fåtal meter stannade hon till och bredde ut filten på en fläck sand. Klockan var bara strax efter åtta och utöver korna var de ensamma. Hedvig hade vaknat redan vid klockan sex. De hade hunnit med både frukost och en dryg timmes klossbyggande innan de bestämt sig för en cykelutflykt. Som lärare var Isak ledig en stor del av sommaren. Under flera veckor hade de gjort det mesta tillsammans. I augusti skulle han ta över föräldraledigheten och hon börja jobba igen.

Hanna huttrade till och slog sig ner på filten. Fast hon hade kofta tyckte hon att det var kyligt. Termometern hade visat på strax över tjugو grader när de lämnade huset i Södra Näsby, men där blåste det betydligt mindre än här. Öländsk sommar i ett nötskal, tänkte hon. Att leta efter lä.

Hon tittade mot Isak och dottern. Allra helst hade hon velat döpa henne efter mormodern Iris som dött i covid några veckor före födseln, men Isak hade inte varit bekväm med det. En gammal flickvän till honom hade haft det namnet. Istället hade det blivit Hedvig. Enbart för att det var ett fint namn och för att dottern sett ut som en Hedvig när hon kom ut. Det gjorde Hanna ledsen att mormor och Hedvig aldrig hade fått träffas.

Det hade gått fort när mormodern dött, och de sista dagarna hade hon varit nersövd. På grund av demensen var det många år sedan Hanna hade haft ett riktigt samtal med henne, men

det var först efter dödsfallet som hon kunnat sörja ordentligt. När det inte längre fanns ett skal att klamra sig fast vid. Begravningen hade blivit en stillsam tillställning. Utöver Hanna och Isak hade det bara varit ett par äldre vänner där. Hennes bror Kristoffer hade inte kunnat närvara, eftersom han inte velat lämna London.

Jag har en familj. Tanken kunde fortfarande förvåna Hanna. De första månaderna med Hedvig hade varit en torktumlare av känslor. Det var mer stabilt nu, men vissa delar av omställningen var svårare att ta in. För mindre än tre år sedan hade Hanna bott ensam i Stockholm, levt för jobbet och inget annat. Beslutet att flytta tillbaka till Öland hade verkligen förändrat allt. Hon hade inte bara hittat kärleken och blivit mamma. Hennes pappa var ingen mördare längre. Axel Sandsten och Sven-Otto Jensen satt i fängelse för mordet på Ester Jensen, och skulle göra det i åtminstone ett decennium till. Överklagan till hovrätten hade inte beviljats. Det var som om en lång mardröm äntligen hade tagit slut. Om några dagar skulle Kristoffer komma till ön tillsammans med dottern Ella. Hanna såg fram emot att kusinerna äntligen skulle få träffas.

”Muuu!”

Hedvig sträckte fram handen mot kossorna. Hon ville ända fram, men Isak höll emot.

”Aje!”

Frustrerad försökte Hedvig slita sig loss. Kossorna reagerade genom att långsamt röra sig bortåt mot borgen. Av Ölands alla fornborgar var Sandby den enda som låg vid havet. En ruin bara. På femhundralet hade borgen utsatts för en massaker. För många var detta fortfarande en ond plats, men Hanna var inte vidskeplig av sig. Den vackra stillheten var allt hon såg.

”Aje!” skrek Hedvig igen.

Hanna reste sig från filten och gick fram.

”Kom så badar vi”, sa hon.

Hedvig stirrade långtansfullt mot kossorna, men protesterade inte när Isak snurrade runt henne åt andra hållet. Hon lät sig ledas fram till filten. Hanna tog av sina skor och kavlade upp byxbenen. Drog av Hedvig både hennes mjukisbyxor och sandaler.

”Jag stannar här”, sa Isak.

Hans tolerans mot kallt vatten var betydligt lägre än hennes. Bada för Hedvig var ändå bara att gå ut i vattnet och stå och stampa så att det skvätte. När Hanna var liten hade hon själv aldrig fått bada här. Delvis för borgens skull, men mest för att det kunde vara strömt. En granne hade svepts ut och drunknat. Visst skulle hon prata med Hedvig om det när hon blev tillräckligt gammal. Det hon ville ge henne var vett att undvika reella faror. Inte ogrundad oro.

Vinden låg på västerifrån, så vattnet var definitivt kallt, men Hanna tyckte att den här kylan var skönare än luftens. Havet hade alltid utövat en särskild lockelse på henne. Eller sjön, som de sa här – som en förkortning av Östersjön. Det kalla vattnet fick henne att pigga till ordentligt. Den värsta sömnbristen tillhörde redan det förflutna. Sedan några månader tillbaka sov Hedvig för det mesta hela nätterna, men hon vaknade alltid tidigt.

Det är så här det är att vara lycklig, tänkte Hanna, med händerna om Hedvigs. De små fingrarna var så varma. Dottern lyfte ena benet. Stod så ett ögonblick innan hon drämde ner foten.

”Baa!” skrek hon glatt.

Kanske var det början till ett nytt ord. Bada. Det mesta gick fort i Hedvigs utveckling just nu.

En enda sak grumlade lyckan. Tankarna fortsatte dit Hanna inte ville ha dem: till Markus Bergman. Axel Sandstens halv-

bror som hon först hade känt till under smeknamnet Soffan. Vid flera tillfällen hade han varit nära att döda henne. Han hade försökt köra på henne, bränt ner hennes hus, knivhuggit henne och för drygt ett år sedan hade han dykt upp hemma hos henne och Isak. Han hade brutit sig in genom ett köksfönster. Isak hade gömt sig i en av förrådsbyggnaderna på gården, själv hade hon sprungit därifrån för att locka Markus med sig. Ännu en gång hade han kommit undan, och hon hade inte hört av honom sedan dess. Hon ville tro att han hade bestämt sig för att låta henne vara, men hon tvivlade starkt på det.

Kapitel 2

Erik Lindgren låste fast cykeln utanför polishuset och tog av cykelhjälmen. Drog handen genom det svettiga håret. I år hade han valt att stycka upp semestern, eftersom Indienresan ställts in på grund av världsläget. De ville inte riskera att fastna i Mumbai om pandemin förvärrades. I juni hade han, Supriya och Nila tillbringat en dryg vecka i en stuga uppe i Abisko. Det var första gången han hade sett norra Sverige på sommaren, och fått uppleva midnattssol. I början på augusti skulle han vara ledig igen, för att hänga med Nila så mycket som möjligt innan hon började i tredje klass.

Erik klev in i polishuset och nickade åt en kollega. Under sommaren skedde allt i ett mer avslappnat tempo. För det mesta gick det att glömma att det pågick en pandemi. Med värmen hade smittotalen sjunkit och det var enklare att göra saker utomhus. För tillfället saknades två i utredningsgruppen. Hanna Duncker var föräldraledig och Carina Hansson hade semester. Gissningsvis var hon liksom deras förra chef Ove Hultmark på väg bort. Det märktes att hon hade tappat gnistan. Att polisarbetet inte gav henne samma tillfredsställelse längre. Den sista arbetsveckan hade hon pratat så mycket om sin trädgård att han till slut börjat undvika henne.

Från utredningsrummet hördes Daniel Liljas skratt. Erik stannade till utanför dörren, ville gärna uppfatta något av samtalet, men kollegan hade lagt på.

Daniel tittade upp mot honom och såg helt klart påkommen ut.

”Vem pratade du med?” frågade Erik.

”Ingen särskild”, sa Daniel, men kinderna rodnade lätt.

”Du kommer inte kunna hålla det hemligt”, sa Erik.

”Jag förstår inte vad du menar.”

Daniel hade definitivt träffat någon ny, men till skillnad från tidigare ville han inte berätta något om honom. Det enda skäl Erik kunde komma på var att det var något känsligt med den här personen. Eller möjligen att det var seriösare än tidigare. Var det någon han unnade att äntligen hitta kärleken, så var det Daniel. Under de fem år de känt varandra hade Daniel gått på otaliga dejter, men inte fått det att fungera med någon av dem.

Gertrud Nylander kom in bakom Erik och han släppte ämnet. Gertrud hade varit deras chef i snart ett år. Hon var inte mer än runt en och femtio och hade kort vitt hår – vilket fick henne att se äldre ut än fyrtionio. Ursprungligen var hon från Gotland men dialekten var något utslätad. Den mjuka dialekten krockade en aning med hennes raka och lite hårda sätt. Erik trodde att hon mest hade arbetat i Stockholm tidigare.

”Amer vabbar idag”, sa Gertrud. ”Så ni två får åka till Össby på sydöstra Öland.”

”Vad har hänt?” frågade Daniel.

”En man har hittats död i vattnet. Oklart om det är ett brott än.”

”Vem ringde in det?”

”Någon som var ute på morgonpromenad.”

”Vad vet du mer?” fortsatte Daniel.

”Inget.”

Irritationen formade sig till en rynka mellan Gertruds ögonbryn.

”Åk dit”, sa hon. ”Börja med att ta reda på om det är ett dödsfall vi bör utreda.”

Hon lämnade rummet och Erik svalde frågan han själv hade haft på tungan. Den om offrets identitet. Daniel stängde av datorn och reste sig.

”Det är i Össby Ove bor”, sa han.

”Jag vet”, sa Erik. ”Men det är han knappast ensam om. Åtminstone inte på sommaren.”

De gick mot garaget under tystnad. Erik hade ingen aning om hur många som bodde i byn. Hundra, eller femtio, eller kanske ännu färre? Fast på sommaren flerdubblades befolkningen. Antagligen var offret en turist som drunknat. Som inte hade koll på hur strömt vattnet kunde vara. Eller ett sjukdomsfall. Ön hade många gamla.

”Jag kör”, sa Daniel när de nästan var framme vid bilen.

”Visst”, sa Erik. ”Om du svarar på vem du ...”

”Inte en chans.”

Så fort de hade satt sig i bilen plockade Erik fram mobilen och skickade ett mess till Ove:

Vi är på väg till Össby på jobb. Har du tröttnat på pensionärlivet än? I så fall kanske det är dags att rycka in.

Ove och hans fru Birgitta hade köpt huset i Össby för mindre än ett år sedan, och hittills verkade han nöjd med beslutet att pensionera sig. Han hade inte avslöjat några nya stora planer. De hade vadslagning om det i gruppen. Amer hade satt en hundring på att Ove skulle börja föda upp alpäckor, Daniel på att han skulle flytta till Spanien, medan Erik trodde att han skulle ångra sig och komma tillbaka. Pensioneringen hade verkligen kommit som en överraskning. Ett tag hade Erik trott att Birgitta eller Ove blivit allvarligt sjuk, men det verkade inte vara fallet.

”Har du haft kontakt med Amer?” frågade Daniel.

”Inte sen han lämnade jobbet igår”, sa Erik. ”Hur så?”

”Han pratade i förra veckan om att de skulle till läkaren med den äldsta. Att han kanske har någon sjukdom som ger honom nedsatt immunförsvar. ”

Amer hade en son på sex år och en dotter på två och ett halvt. De senaste månaderna hade han vabbat ofta. Erik tog upp mobilen igen och slängde iväg ett mess till honom också:

Hörde att du blir hemma idag. Hur mås det i sjukstugan?

Svaret kom efter några få sekunder:

Han har feber, men annars är allt bra. Käkar glass till frukost framför teven.

Erik tittade ut mot sundet när Daniel körde över Ölandsbron. Hanna hade tjatat om det flera gånger. Hur bra hon mådde av att åka över bron åt det här hållet. Av att vara på väg hem. Visst tyckte han om utsikten, men hållet spelade ingen roll för honom. Det hade gått fem år sedan flytten till Kalmar och han trivdes absolut, men det hade han gjort på alla ställen han bott. I Malmö där han var ifrån, i Stockholm där han pluggat och i Mumbai där han och Supriya tillbringat sina första år tillsammans.

I augusti skulle Hanna äntligen komma tillbaka från mamaledigheten. Han saknade att arbeta med henne, mer än han hade trott att han skulle göra. I början hade de haft svårt för varandra. Han hade upplevt henne som inbunden och komplicerad och hon hade stört sig på hans pladder. Han ville tro att han hade blivit bättre på att visa hänsyn, men möjligen led han av bristande självinsikt.

”Sorry, men du inser väl att jag inte kommer kunna släppa det?” sa Erik. ”Det är min nyfikenhets fel.”

Daniel log överdrivet trevligt och bytte till det yttre körfältet för att ta sig förbi en husvagn. Sommarköerna var väl ungefär

som de brukade. Fler än vanligt semestrade inom Sverige, och de utländska turisterna var i princip frånvarande. Så fort de hade kommit av bron fortsatte majoriteten av bilarna norrut. Össby låg nära den södra spetsen av ön och enligt Google skulle det ta en timme att köra dit från polishuset, men Daniel klarade sträckan något snabbare.

”Har du varit här förut?” frågade Daniel när han svängde in i byn.

”Nej, det har inte blivit av än, trots Oves stående inbjudan. Du då?”

”Inte på över tio år. Jag hade en klasskompis på gymnasiet som bodde här, och när hennes föräldrar var i Grekland bjöd hon hela klassen på fest.”

”Ibland glömmar jag hur ung du är”, sa Erik. ”Att du faktiskt är född på nittioalet.”

”Du förtränger snarare hur gammal du själv är”, kontrade Daniel. ”Jag är född på nittioalet och har ändå hunnit bli trettioett.”

Daniel körde genom byn, vars bebyggelse var blandad och gles, och fortsatte så långt vägen tillät. Asfalten övergick i grus. En medelålders man iklädd kamouflagemönstrade byxor och grå munkjacka stod på en kulle. Han skyndade fram och Daniel stannade bilen så att de kunde kliva ut.

”Är ni från polisen?”

”Det stämmer bra det”, sa Erik. ”Det är nog bäst att du visar oss vägen.”

”Han ligger rakt här nedanför”, sa mannen. ”Jag ville inte släppa honom ur sikte.”

De följde mannen upp på kullen. Stranden var långsmal, och några få meter bort låg en kropp i vattenbrynet. Gymnastikskor, jeans och en tröja. Mer gick inte att se.

”Det kom några hit som skulle bada”, sa mannen. ”Men jag

fick dem att gå igen innan de hann se något. Jag sa att polisen var på väg, men inte att ...”

Han bet sig i läppen och vände ansiktet bort från havet.

”Jag är med i hemvärnet”, fortsatte mannen. ”Och jag har varit med på en del övningar, men jag har aldrig ... Jag trodde inte att jag skulle reagera så här.”

”Var du framme vid honom?” frågade Daniel.

”Ja”, sa mannen. ”Jag ville kolla om han behövde hjälp, men det räckte att titta på honom för att konstatera att han var död, så jag rörde honom aldrig.”

”Stanna här”, sa Erik.

Han började gå över den smala strandremsan, med Daniel strax bakom. Långsamt först, sedan allt snabbare.

Mannen låg precis i strandkanten, på mage. Gymnastikskorna och jeansen kändes bekanta, men det var så vanlig klädsel att det inte gick att dra några slutsatser utifrån den. De var ett par meter ifrån när en våg sköljde in över huvudet. Flyttade undan håret från ansiktet. Erik stannade tvärt.

Ove.

Ove låg död i vattenbrynet.

Erik vände sig mot Daniel, som nu stod bredvid. Det var som om han behövde hans ansiktsuttryck för att försäkra sig om att detta var på riktigt. Kanske hade kollegan känt samma sak. I ett förtvivlat ögonblick stirrade de på varandra. Erik riktade blicken framåt igen.

Han hade sett så många döda att han tappat räkningen. Det var en del av jobbet. Men nu var det Ove som låg där. Oves jeans och Oves gymnastikskor. Vartenda minne tycktes kasta sig över Erik samtidigt. Alla timmar under morgonmöten, på Oves kontor, i utredningsrummet. Det var där han hörde hemma. En del av Erik ville skynda fram till Ove. Dra bort honom från det iskalla vattnet. Rent rationellt visste han att

det inte skulle göra någon skillnad, ändå kändes det så. En ny våg sköljde in och lade tillbaka håret över ansiktet.

Ett skrik fick Erik att kasta runt huvudet. Mannen som hade hittat kroppen höll i Birgitta. Hindrade henne från att springa fram. Hon föll ihop i sanden och Daniel skyndade ditåt. Efter en sista blick på Ove vände sig Erik om och följde efter.

”Snälla”, snyftade Birgitta. ”Snälla, säg att det inte är han.”